

»Hov, hov, hov!« je Črnin zalajal v tretje in še bliže.

Tonca se je krčevito oklenil veje.

Črna hudoba že prihaja, zdaj zdaj pride še Bog in ga bo sodil. Da bi le Gozdule ne bilo. Videla bi, kako mora stati na levi in kako ga pahne Bog v pekel. Ona je še živa in bi potem povedala očku in mami, da je Tonca v peklu. Tudi otrokom bi povedala, kaj je videla in slišala, in otroci bi se smejali in mu privoščili, da se žge in cvre v neznanskem ognju ...

Toncu se je delalo črno pred očmi. Tresel se je in čakal Boga, da zagrmi nad njim in ga pahne kar s hruške globoko pod zemljo v tisti neznanski ogenj.

Boga pa ni bilo in ni bilo, kakor bi bil pozabil nanj.

(Dalje.)

Emanuel Kolman:

Zaspanček.

Moja mati
mora vstati,
ko petelin
dan zapoje.

Sladko sanja
srce moje
še od zore,
ko že zlati

sonček se
igra na trati —
uja, aja,
dobra mati.

France Kunstelj:

Uboga grba.

»Kaj si bleknil otecu,
da sem kradel novce mu?«

Janezek je v stiski, hi!

»Av, av, av, ni res!« kriči.

Bumf, bumf, bumf, po grbi zdaj
Tonček klesti, da je kaj.

Otec, — Bog se usmili, joj,
z leskovko poseže v boj...

Bumf in tresk in čof in lop,
tička mlati kakor snop.

V kotu doojica kremži se,
leskovka ju ugnala je.

Ivan Podobnikar:

Bolest.

Na livadi tam, prej pokriti s snegom,
so čudovito lepe rože zacvetele
in v mogočnem gozdu tam za bregom
drobne ptičke ljubko so zapele.

Bister potok, ki pozimi tožno je zamrl,
zdaj v pomlad veselo žubori
in stara vrba, ki jo sneg je bil podrl
na tla, se v belih mačicah srebri.

Pred borno hišo slepa Stankica sedi
in zaman upira uvele oči v zrak.
Glej: po mladem licu solza ji polzi,
a bolest teži srce — kot zemljo hladni mrak.